

Siirtolaisuusinstituutin 25-vuotisjuhla 19.11.1999

Akateemikko Olavi Granön avaussanat

Siirtolaisuusinstituutin puolesta tahtoisin toivottaa teidät, arvoisat läsnäolijat, sydämellisesti tervetulleiksi tähän tilaisuuteen. Instituutti on juhlistanut 25-vuotista taivaltaan tällä viikolla avoimin ovin. Siinä yhteydessä instituutin tutkijat ovat esitelleet tutkimuksiaan. Tämän päivän tilaisuuksiin olemme kutsuneet taustaorganisaatioiden ja yhteistyöelinten edustajia, instituutin tutkijoita ja ystäviä. Läsnäolonne rohkenemme tutkia niin, että olette arvostaneet instituutin suorittamaa työtä. Instituutilla puolestaan on tässä yhteydessä mahdollisuus esittää syvästi tuntemansa kiitollisuus vuosien varrella saamastaan tuesta.

Siirtolaisuusinstituutin syntysanat lausuttiin 25 vuotta sitten maaliskuun 15. päivänä 1974 Turussa pidetyssä kokouksessa, jonka tarkoituksena oli perustaa siirtolaistutkimusta tukeva säätiö. Läsnä oli 34 henkilöä valtiovaltan, korkeakoulujen ja eri järjestöjen edustajina. Professori Vilho Niitemaa, joka oli ollut aloitteentekijänä ja määrätietoisesti ajanut asiaa, esitti kokoukselle asiaa valmistelleen toimikunnan ehdotuksen ja käydyin keskustelun perusteella päätettiin perustaa Turkuun 21 taustajärjestön toimesta säätiö, jonka tarkoituksena oli tukea perustettavaa instituuttia. Sen nimeksi valittiin käydyin keskustelun jälkeen Siirtolaisuusinstituutti.

Perustavassa kokouksessa läsnäolleen akateemikko Eino Jutikkalan ehdotuksesta instituutin toimintapiiriin sisällytettiin myös maassamuutto. Olemme hyvin iloisia ja ylpeitä siitä, että historian tutkimukseen Grand Old Man on tässä tilaisuudessa läsnä ja tuleee pitämään esitelmän.

Instituutin toiminta pääsi alkamaan elokuun alussa 1974 keskellä tutkimusrakenteittemme murrosvaihetta. Tiede- ja korkeakoulumaailmamme oli siirtymässä itsesääteystä valtiojohtoiseen suunnitteluun. Niinpä yksityinen Turun yliopisto oli valtiollistettu

samana päivänä kuin instituutti aloitti toimintansa; valtion tieteelliset toimikunnat olivat muuttuneet uusimuotoiseksi Suomen Akatemiaksi, tutkimuksen piirissä oli havaittavissa pyrkimystä irrottautua yliopistoista, ulkopuolinen rahoitus ei ollut vielä järjestettävissä, tieteidenväliset yhteistyöprojektit olivat vasta muotoutumassa.

Mainituista syistä oli ymmärrettävää, ja jälkepäin tarkasteltuna viisasta, ettei instituutista muodostettu Turun yliopiston erillislaitosta. Tämä olisi sinänsä ollut luonnollinen ratkaisu, sillä professori Niitemaan johtama kaukosiirtolaisuuden historiaa käsittelevä tutkimusprojekti oli jatkunut jo kymmenen vuotta yleisen historian laitoksen tiloissa valtion humanistisen toimikunnan tukemana. Riippumattomana yksikkönä instituutti on voinut verkostua kunkin tutkimusprojektin ja tehtävän vaatimalla tavalla. Edellytyksenä on luonnollisesti ollut se, että on voitu järjestää myös säännöllinen taloudellinen tuki. Jo ennen perustamista oli käynyt selville Opetusministeriön ja Turun kaupungin myönteinen suhtautuminen jatkuvan rahoituksen osalta. Opetusministeriön taloudellinen tuki onkin jatkunut keskeytymättä kulloisestakin taloudellisesta tilanteesta riippumatta. Aina kun varoja on tarvittu välttämättömimpään, on opetusministeriössä oltu ymmärtäväisiä. Samoin Turun kaupunki on jatkuvasti tukenut instituutin toimintaa takaamalla sille tilat. Alkuvaiheen yhteistyökumppaneista on ennen muuta mainittava Työministeriö ja Suomi-Seura, jotka organisaatioina olivat jo pitkään kohdistaneet toimintansa siirtolaisuuskysymyksiin.

Siirtolaisuusinstituutti oli tutkimuksemme kentässä uudenlainen ja nuori organisaatio. Tästä huolimatta instituutti saavutti nopeasti vakiintuneen aseman tutkimus- ja palveluyksikkönä perinteisten ra-

kenteiden rinnalla. Instituutti oli paikkansa ansainnut. Tämä on osoituksena toisaalta siitä, että instituutilla oli kysyntää tutkimus- ja palvelulaitoksena ja toisaalta siitä, että sen perustajat ja työntekijät pystyivät tarmokkaalla ja ennakkoluulottomalla toiminnallaan välittömästi vastaamaan tähän kysyntään.

Tuskin mikään yhteiskunnan ilmiö heijastaa kansainvälistymisen ja globalisoitumisen nykyistä voimistumista selvemmin kuin muuttoliikkeessä tapahtuvat muutokset. Tämä on suuri haaste myös tutkimukselle. 25 vuoden kokemuksellaan Siirtolaisuusinstituutti on jo vastannut ja tulee edelleenkin vastaamaan tähän uuteen haasteeseen.

Opening Welcome at the 25th Anniversary Celebrations of the Institute of Migration, 19 November 1999 by Professor Olavi Granö

Ladies and gentlemen, on behalf of the Institute of Migration I have great pleasure in warmly welcoming you to this occasion. This week the Institute has celebrated its 25th anniversary by keeping open doors, and the research staff have presented their work. Today, we have invited representatives from the various organizations responsible for maintaining the Institute, and from the institutions with which we collaborate, as well as the Institute's research staff and friends. We hope we can interpret your presence here to mean that you value the work which the Institute has achieved. The Institute wishes to take this opportunity to express its profound gratitude for all the support which we have received over the years.

The project for an institute of migration research was formally launched at a meeting held in Turku 25 years ago, on 15 March 1974, to establish a research foundation. This meeting was attended by 34 persons, representing the State, the universities, and various other interested organizations. Professor Vilho Niitemaa, who had taken the original initiative and powerfully supported the idea, presented detailed plans drawn up by a preparatory committee, and on this basis the 21 organizations represented at the meeting agreed to join together in establishing a Foundation with the task of setting up a research institute in Turku, to be called the Institute of Migration.

At that founding meeting, it was Professor Eino Jutikkala who proposed that the brief for the Institute should include not only international but also internal migration. We are delighted to be able to wel-

come Professor Jutikkala, the Grand Old Man of Finnish historiography, to give the main address at our celebrations today.

The Institute embarked on its operations in August 1974, during a crucial phase in the organization of scientific and scholarly research in this country, when responsibility for science policy was shifting from the self-regulation to the state-run planning. It was on the same day as the Institute opened that the private University of Turku passed into State ownership. The research councils were reorganized as the reconstituted Academy of Finland, moves were afoot for transferring research away from the universities, no external funding was available, and cross-disciplinary research projects were only just beginning to take shape.

For all these reasons it is both understandable, and with the benefit of hindsight was a wise decision, that the Institute was set up as a distinct organization rather than affiliated to Turku University. That too would have been a natural solution, for the research project on Finnish overseas migration, directed by Professor Niitemaa and funded by the Humanities Research Council, had by then been under way within the University's Department of General History for ten years.

As an independent organization, however, the Institute has been able to set up the arrangements and networks needed for each new project in a highly flexible manner. None of this would have been possible, of course, without the assurance of regular financial support. It had already become clear, before the Foundation was set up, that both the Ministry of Education and the City

of Turku were favourably disposed towards ensuring funding on a long-term basis. The funding from the Ministry has, indeed, continued unbroken, irrespective of the state of the national economy, and there has always been understanding for essential financing needs. Similarly, the City of Turku has consistently supported the work of the Institute by providing it with the premises in which to function. Two other organizations among the original founder members must also be mentioned: the Ministry of Labour, and the Suomi-Seura, both of which have shown a consistent interest in immigration questions.

In the Finnish research world, the Institute represents a relatively new form of organization. Nonetheless, it has rapidly established for itself a recognized position as a research and service organization

alongside the more traditional structures. The Institute has earned its place, and has demonstrated both that there was a genuine demand for an organization to fulfil these needs, and that its founding organizations and its personnel have shown determination, effectiveness and flexibility in responding to that demand.

There is perhaps no other phenomenon which illustrates the current intensification in international globalization more clearly than the shifts in migration movements, and this constitutes a major challenge to on-going research. With its 25 years of experience, the Institute of Migration has already responded to these needs, and will continue to respond to the challenges to come.

*Jame toivotamm',
jame toivotamm'...*

**Onnellista Uuden
Vuosituhannen alkua!**

Gott Nytt Millennium!

Happy Millennium!

**Siirtolaisuusinstituutti
Migrationsinstitutet • Institute of Migration**

